

LIEFDE, AANVAARDING EN VERGEVING

HOE DE KERK
WERKELIJK CHRISTELIJK
KAN ZIJN IN EEN
NIET-CHRISTELIJKE
WERELD

Liefde,
aanvaarding
& vergeving

JERRY COOK, *MET STANLEY C. BALDWIN*

De aanhalingen uit de Bijbel komen voor het merendeel uit de
NGB-vertaling van 1951.

Als bijbelgedeelten zijn genomen uit Het Levende Woord,
kunt u dat zien aan de afkorting HLW.

LIEFDE, AANVAARDING EN VERGEVING

Copyright © 1981: Gospel Literature International, U.S.A.

Originele titel: Love, Acceptance and Forgiveness

Copyright © 1982 Nederlandse uitgave: Gideon

Auteur: Jerry Cook

Vertaling: J.H. Cornelder

Omslagontwerp: Studio Vrolijk, Margreet Kattouw

Druk: Bariet, Ruinen

Jaar van uitgave: 1982

10e druk: december 2007

Uitgave en druk: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-215-0

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print,
photoprint, microfilm or any other means without written permission
of the publisher.

Inhoud

Voorwoord 7

1. Een plaats waar mensen heel worden gemaakt 9
2. De noodzaak van een grondige theoretische basis 24
3. De gemeente als een kracht in de wereld 35
4. Toegerust tot dienstbetoon 56
5. Ieder zijn eigen bediening 67
6. De gezinnen van de gemeente 81
7. Het omgaan met moeilijkheden 97
8. De gemeente als dienares 114

Voorwoord

Het wezen van de gemeente van Christus op deze planeet is voor mij niet alleen van fascinerend belang omdat ik predikant ben, maar ook omdat ik zelf deel uitmaak van de gemeente. Ik sta in mijn eerste gemeente. Dat doe ik al veertien jaar en ik verwacht dat dit nog wel een tijd zal voortduren ook. Mijn vrouw en ik zochten een plaats waarin wij ons leven konden investeren; de Heer heeft ons genoeg gegeven voor meer dan een leven.

Ik kwam rechtstreeks van het seminarie, en mijn vrouw uit het onderwijs, naar onze piepkleine gemeente, die toen uit drieëntwintig mensen bestond. Wij dachten dat we klaar waren om alle vragen te beantwoorden en nieuwe wegen te wijzen. We ontdekten echter al gauw dat we helemaal niets begrepen van onze nieuwe taak. Ik moest gaan ontdekken wat het wezen van de gemeente van Christus werkelijk is.

Door onze gemeente werden we ertoe gedwongen de vraag onder ogen te zien wat het betekent daadwerkelijk christen te zijn in een niet-christelijke, en vaak antichristelijke wereld.

Dat avontuur leidde ons het leven binnen van allerlei mensen. We begonnen de verrukking te voelen van het moment waarop het Jezus-leven ieder gebied van menselijke pijn aanvalt en binnendringt. We zagen de gemeente functioneren, in de verwarring van de drugcultuur en het geweld van de straat maar ook in de luxueuze kantoren van de grote zakenmensen, en op allerlei plaatsen daartussenin.

Plotseling was echtscheiding niet meer een theologisch onderwerp maar een kapot en gedesilluseerd mens in je kamer. Drugs waren niet alleen een sociaal kwaad, maar de uitgebluste en gekwelde, afwezige blik die een tiener ineens heel oud kan maken.

We begonnen te begrijpen dat de gemeente bestaat uit mensen – echte mensen – die veranderd zijn door de kracht van Christus, vervuld met de Geest van Christus, die de gewonde, stervende en cynische moderne mens in contact brengen met het leven van Jezus zelf. ‘De gemeente die zijn lichaam is, de volheid van Hem...’

Dit boek is de neerslag van een aantal opvattingen en inzichten waartoe we samen gekomen zijn als een groep mensen die serieus probeert te functioneren als zijn Lichaam. Het is geschreven voor de gemeente – voorgangers, huisvrouwen, taxichauffeurs, directeuren van bedrijven, werkgevers, werknemers. Het is een oprechte poging u deelgenoot te maken van het spannende en opwindende avontuur zoals wij het ‘gemeente-zijn’ hebben leren ervaren.

Ik heb ondervonden dat Stan Baldwin een gevoelig en indringend schrijver is. Zijn vragen, opmerkingen en evenwichtig inzicht hebben aan dit boek eigenschappen toegevoegd die ik er zelf nooit aan had kunnen geven. Hij heeft zich vele uren lang begraven onder tapes en stapels paperassen en heeft daaruit een samenvatting gemaakt van wat we werkelijk geloven.

Als u door het lezen hiervan ertoe gebracht wordt uw gedachten over bepaalde dingen opnieuw te doordenken of zelfs te herzien, het zij zo. Wat ik verlang, is dat wij allen die de naam van Christus dragen de volle implicaties van die naam beleven en uitdragen. Het is nodig dat de gemeente de wereld ingaat om zo het ‘Immanuël-principe’ te vervullen – God met ons.

Een plaats waar mensen heel worden gemaakt

Een collega-predikant bij ons in de buurt, die ik slechts oppervlakkig kende, pleegde overspel. Het gevolg was dat zijn huwelijk op de klippen liep en zijn bediening te gronde ging. Omdat hij in onze streek een gerespecteerd christelijk leider was, was de val van deze broeder voor velen een enorme klap. Zijn gemeente spatte in vele brokken uit elkaar en in de hele stad trof je mensen aan die ten gevolge van deze misstap verwond en in verwarring gebracht waren.

Anderhalf jaar na deze gebeurtenis werd ik op een zondagmorgen om halfacht opgebeld. Het was deze ex-predikant. Hij zei: 'Vind je het goed als ik met mijn vrouw vanmorgen bij je in de kerk kom?'

Ik zei: 'Waarom vraag je dat? Natuurlijk vind ik dat goed.'

'Nou ja,' zei hij, 'je weet dat dit mijn tweede vrouw is en dat ik van mijn eerste vrouw gescheiden ben. Ben je je daarvan bewust?'

Ik zei: 'Ja, daar ben ik me zeker van bewust!'

'Kijk, Jerry, we proberen nu al acht maanden een gemeente te vinden waarbij we ons kunnen aansluiten. De laatste keer was een maand geleden. Die morgen werd ons vanaf de kanzel verzocht op te krassen. Bij andere kerken was het ons al een paar keer overkomen dat we bij de deur door de predikant werden opgewacht, omdat hij wist dat we van plan waren te komen, en kregen we het vriendelijke maar dringende verzoek rechtsomkeert te maken, omdat we te veel problemen zouden

veroorzaken. Ook hebben we van enkele anderen al bij voorbaat een telefoontje gekregen met het verzoek niet te komen.'

Hij zei: 'Eerlijk gezegd geloof ik niet dat we het meer aan zouden kunnen nog een keer afgepoeierd te worden. Ik weet niet wat er dan zou gebeuren; mijn vrouw is een zenuwinstorting nabij.' Hij was inmiddels in snikken uitgebarsten. 'Ik weet dat jullie een gesloten tv-circuit hebben voor het geval je de mensen niet kunt bergen,' zei hij. 'Als je wilt, mag je ons best in een kamertje zetten waar niemand ons kan zien, als we alleen maar op die manier een dienst mogen meemaken.'

Ik zei: 'Ben je nou helemaal! Je komt gewoon, en ik zal je bij de deur ontvangen.'

Hij kwam met zijn vrouw en hun baby'tje. Ze kwamen op het laatste nippertje en gingen op de achterste rij zitten.

Nu waren er veel mensen uit zijn vroegere gemeente inmiddels bij ons gekomen, en velen hadden innerlijke wonden opgelopen die nog niet geheeld waren. Niettemin heetten we deze man welkom in onze gemeenschap en de Heer bracht reiniging en genezing. We hebben samen heel wat tranen vergoten. Nooit zal ik dat moment vergeten waarop hij mij vastgreep en met zijn hoofd tegen mijn schouder huilde als een baby. Hij klampte zich aan mij vast als een drenkeling. Een man die twintig jaar ouder was dan ik. Hij zei: 'Jerry, kun je van mij houden? Mijn hele leven heb ik liefde aan mensen gegeven, maar nu heb ik het zelf nodig.'

In de daaropvolgende weken en maanden kwam hij regelmatig samen met onze ouderlingen en huilde hij zijn weg terug naar God in een intens, soms hartverscheurend bekeeringsproces. Als ik ooit in mijn hele leven diep berouw over zonde heb gezien, dan was het wel in deze man. Hij viel een keer letterlijk op de grond voor onze ouderlingen, greep hun voeten vast en smeekte hun: 'Broeders, kunnen jullie me ooit vergeven?'

God heelde deze man.

Ik geloof dat dit alleen maar kon gebeuren doordat God ons in staat stelde hem lief te hebben, te aanvaarden en te vergeven. Liefde, aanvaarding, vergeving – deze drie dingen zijn absoluut van essentieel belang voor iedere bediening die bij voortduring eropuit is mensen tot geestelijke volwassenheid en volkomenheid te brengen. Als de gemeente in de wereld de kracht wil zijn die God bedoelt, moet zij leren mensen lief te hebben, te aanvaarden en te vergeven.

De gemeente is in de wereld om mensen tot verlossing te brengen. *Verlossing* in de ruimste zin van het woord betekent het brengen van heelheid, volkomenheid. Het kan vervangen worden door het woord *genezing*. We lezen: ‘Het gelovig gebed zal de lijder *gezond maken*’ (Jak. 5:15). Hetzelfde Griekse woord dat hier vertaald is door gezond maken, wordt op andere plaatsen ook vertaald met *behouden*.

Binnen de gemeenschap van de gemeente moeten mensen gered, behouden, genezen, heel gemaakt worden, op alle terreinen van het leven. Maar voordat mensen tot die heelheid kunnen komen, moeten er bepaalde garanties aan hen worden gegeven. Anders zullen ze het risico niet nemen zich kwetsbaar genoeg tegenover ons op te stellen om die genezing te kunnen ontvangen.

De minimale garantie die we de mensen moeten bieden, is dat we ze zullen liefhebben – altijd, onder alle omstandigheden, zonder uitzondering. De tweede garantie is dat ze zonder enige reserve helemaal geaccepteerd zullen worden. En in de derde plaats moeten we de mensen garanderen dat, hoe ze ook hebben gefaald of hoe afschuwelijk ze hebben gezondigd, wij hun zonder meer vergeving zullen schenken zodra ze die willen ontvangen, zonder dat er ook maar bij iemand van ons een bittere nasmaak achterblijft.

Als de mensen deze drie garanties niet hebben, zullen ze ons

nooit het heerlijke voorrecht gunnen hen tot heelheid te mogen brengen via de gemeenschap van de gemeente.

Hebt elkander lief

‘Als we van onze broeders houden, blijkt daaruit dat we van de dood naar het leven zijn overgegaan. Maar wie niet van zijn broeders houdt, blijft dood’ (1 Joh. 3:14 HLW). Of wij kinderen van God zijn, moet volgens dit schriftwoord blijken uit onze liefde voor andere gelovigen. Als de liefde ontbreekt, ‘blijven we dood’. We zijn niet de zoons en dochters van God, wat in het verleden onze ervaringen ook geweest mogen zijn. Dat is beangstigend en tegelijkertijd bevrijdend. Ik weet dat ik ben overgegaan van de dood naar het leven. Hoe weet ik dat? Nou, er is een moment gekomen dat ik op mijn knieën ben gegaan... Nee, dat is niet genoeg. Ik weet dat ik een kind van God ben omdat ik liefheb.

Dat is niet een theologische of filosofische uitspraak. Ik houd werkelijk van de broeders, en dat is het bewijs dat de Geest van God in mij woont. Het is erg eenvoudig: van nature houd ik van niemand. Mijn persoonlijke geschiedenis is vol van het exploiteren en manipuleren van andere mensen. Maar nu heb ik ze lief. Daarom weet ik dat ik een kind van God ben; mijn dagelijkse ervaring getuigt ervan.

In onze dagen moet de gemeente van Jezus Christus het krachtige besluit nemen de mensen lief te hebben en zich vervolgens toewijden aan de uitvoering van dat besluit. Onze hele levensstijl moet verkondigen: ‘Als je bij ons bent, dan houden we van je. Het doet er niet toe wie je bent of wat je hebt gedaan of hoe je eruitziet, ruikt of je gedraagt, wij houden van je.’

We moeten niet vergeten dat het woord voor liefde in deze zin het woord *agape* is. *Agape* is het soort liefde dat boven onze emoties staat. ‘Want alzo lief had God de wereld dat Hij in de

hemel zat en warme gevoelens jegens ons koesterde?’ Nee, dat is onzin. God had zo lief dat Hij gaf. Dat is het! *Agape* is een wilsbesluit om jezelf aan een ander te geven en je voor hem in te zetten. Iedere daad die voortkomt uit *agape* is een gevende daad.

Bovendien gaat het bij deze *agape* om een geven waarvoor niets teruggegeven hoeft te worden. Dat is een soort liefde die eigenlijk onbekend is in onze cultuur. De instelling van deze wereld leidt ons ertoe alleen lief te hebben en te geven als er enige zekerheid bestaat dat onze liefde beantwoord zal worden. Deze wederkerigheid wordt nadrukkelijk getest tijdens een ‘kennismakingsperiode’. Als het er veelbelovend uitziet, als onze eerste stap beantwoord wordt met aanvaarding en een dergelijke stap van de andere zijde, nemen we het risico een stukje verder te gaan, en zo komt stap voor stap een vriendschap tot stand.

In het koninkrijk van God hebben we eerst lief, en daarna maken we kennis. In deze wereld maken we eerst kennis, en daarna ontwikkelt zich soms liefde. Daardoor hebben de meeste mensen veel kennissen en weinig vrienden, maar ze lijden onder een gebrek aan liefde.

Liefde betekent toewijding en staat niet direct in verband met onze gevoelens. Met dit soort liefde moeten we ieder die in onze gemeente komt, tegemoettreden: ‘Broeder, ik wil dat je weet dat ik mij aan je geef. Ik zal je nooit bewust benadelen. Ik zal nooit met opzet iets zeggen of doen om je pijn te doen. Altijd en onder alle omstandigheden zal ik proberen je te helpen en te steunen. Als je in moeilijkheden verkeert, en ik kan je helpen, dan zal ik dat doen. Als ik iets bezit wat jij nodig hebt, dan mag je dat gebruiken, en zo nodig zal ik het je geven. Wat ik ooit over je zou ontdekken of wat er ook in de toekomst gebeurt, het zal niets kunnen veranderen aan mijn toewijding aan jou. Je kunt er ook zelf niets aan veranderen. Je hoeft er

ook niet op in te gaan, of iets terug te doen. Ik houd van je.'

Een gemeente die zich op deze wijze kan toewijden aan iedereen is een gemeente die leert lief te hebben en daardoor een krachtig instrument van God kan zijn.

Als ik ergens spreek, kies ik soms iemand van de groep uit die ik niet ken. In aanwezigheid van allen verklaar ik hem mijn onvoorwaardelijke toewijding. Dat doe ik om een bepaald effect te bereiken, zeker, maar daarom is mijn toewijding aan hem niet minder oprecht.

Een van deze mensen kwam eens een aantal jaren later naar me toe en herinnerde me aan de beloften die ik hem had gedaan. Hij citeerde mij zelfs vrijwel letterlijk. 'Ik heb bijna de hele nacht niet kunnen slapen, omdat ik met u zou spreken vandaag,' zei hij. 'Ik moet u zeggen dat ik verschrikkelijk gefaald heb.' En vervolgens beschreef hij de chaos in zijn leven, zijn huwelijk en zijn bediening. Terwijl hij zijn schokkende relaas vertelde, voelde ik mij kwaad worden omdat hij op zo dwaze manier de naam van Jezus schade had gedaan. *Lieve Heer, dacht ik, waar ben ik nu in verzeild geraakt? Kan ik werkelijk toegewijd blijven aan zo'n vent? Als hij klaar is met zijn hele verhaal, kan ik hem dan toch nog aanvaarden zonder hem te verachten?* Ik was er helemaal niet zeker van dat ik daartoe in staat zou zijn.

Maar terwijl hij sprak, gebeurde er iets vreemds. God gaf me een diepe bewogenheid voor die man. Toen hij eindelijk klaar was met zijn biecht, zei ik: 'Wat je me verteld hebt, is waarschijnlijk het meest verachtelijke en walgelijke dat ik me kan voorstellen. Ik kan niets bedenken waardoor je me meer zou kunnen bewegen je eruit te gooien. Je hebt werkelijk alles fout gedaan. Maar niettemin geeft de Heilige Geest me het vermogen je lief te hebben. En omdat ik je liefheb, en die liefde is me gegeven door de Heilige Geest, weet ik dat God je liefheeft en je alles volkomen wil vergeven.'

Het leek alsof een kraan werd opgedraaid toen de man be-

gon te huilen. Hij begon te bidden en op grond van mijn liefde vroeg hij God om vergeving. Als resultaat van dit alles volgde na verloop van tijd het herstel van zijn gezin en bediening, en nu dient hij Christus.

Deze man is voor mij een van de meest gezegende mensen. Ik houd nu meer van hem dan toen ik voor het eerst mijn toewijding aan hem uitsprak, ondanks alles wat hij heeft gedaan, ook al schokte mij dat hevig toen ik het hoorde. Omdat ik mij aan hem had toegewijd, durfde hij naar mij toe te komen. Hij was emotioneel op een punt gekomen waar hij geen verwerping kon riskeren maar het ook niet langer alleen kon dragen. Zoals zoveel mensen met pijn en nood, had ook hij een grote behoefte aan iemand die hem kon liefhebben. Een gemeente die weet wat liefde is, is een machtig instrument van Gods verlossing.

Aanvaarding – liefde in actie

Een vrouw kwam op een dag naar me toe en zei dat ze geen bijbelstudies meer kon hebben in haar huis.

‘Dat is jammer,’ zei ik. ‘Waarom?’

‘Er komen mensen naartoe die roken,’ was haar antwoord.

‘Nou?’ vroeg ik in verbazing.

‘Onze nieuwe gordijnen gaan er van stinken,’ zei ze.

Ik begon het te begrijpen. ‘Wil je schone gordijnen,’ vroeg ik, ‘of wil je mensen met problemen in contact brengen met de liefde van Christus?’

Liefde betekent het om Jezus’ wil aanvaarden van mensen zoals ze zijn. Jezus bracht veel tijd door met zondaren en als wij ons zo heilig voelen dat we beledigd worden als er in onze omgeving gerookt wordt, dan zijn we heiliger dan Jezus was. Hij sloot zich niet op in de synagoge. Hij ging zelf zoveel om met de zondaren, dat de ‘vromen’ er zich aan stoorden. ‘Hij is

bevriend met mensen van bedenkelijk allooi,' zeiden ze. En Jezus antwoordde: 'Ja, Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaren, tot bekering.'

Is dat niet fantastisch? Jezus bracht zijn tijd door met vuile, vieze, stinkende, verdorven zondaren. En als deze mensen iemand vinden die ze liefheeft en aanvaardt, blijven ze voor altijd in zijn buurt.

Waarom gaan mensen naar de bar? Ze zoeken iemand die naar ze wil luisteren. Ze bedrinken zich en storten al hun problemen uit over de barkeeper. Hij huilt met ze mee en hij lacht met ze mee. Dan zegt hij: 'Oké, we moeten gaan sluiten. Het wordt tijd dat je naar huis gaat.' Dan waggelen ze weg en komen de volgende avond terug voor precies hetzelfde. Wat zoeken ze daar? Ze zijn op zoek naar liefde en aanvaarding. Maar ze kunnen niet naar de kerk komen, omdat de kerk geen dronkaards welkom heet.

Een jongeman belde me op een morgen op en zei: 'Ik ga me van kant maken.'

Ik zei: 'Waarom praat je dan nog met me?'

Hij zei: 'Omdat ik het niet wil, maar ik weet niet wat ik anders nog kan doen. Ik ben verslaafd aan heroïne, en gisteravond heb ik bijna iemand vermoord.' Hij vertelde me het hele verhaal, en hoe hij ervan weerhouden was die moord te begaan. Hij zei: 'Ik durf niet naar huis te gaan. Ik ben bang voor alles. Ik zie er geen gat meer in. Ik moet er maar een eind aan maken.'

Ik vroeg hem of we elkaar ergens konden ontmoeten. 'Helemaal niet,' zei hij. 'Een tijd geleden heb ik een keer een dominee opgebeld, en hij vroeg me naar hem toe te komen. Toen ik er was, zat de politie op me te wachten. Ik heb maanden in de cel gezeten. Ik ga nooit meer naar een dominee toe.'

Ik kon wel janken. Wat moest ik doen? Ik zei: 'Ik ga nu meteen naar mijn kantoor in onze kerk. Geef me een kwartier. Kom er ook heen en kom binnen als je er zeker van bent dat

er niemand anders is. Ik blijf daar drie uur. Als je in die tijd het risico durft te nemen binnen te komen, kom dan gerust. Ik zal absoluut de enige zijn.'

Ik wachtte tweeënhalf uur. Eindelijk hoorde ik de voordeur opengaan, en werd er op mijn deur geklopt. Ik deed open. Hij gaf daar zijn leven aan Christus. Het was een machtige, heerlijke ervaring. De hartverscheurende vraag is, waarom hij voor die tijd geen liefde en aanvaarding had gevonden op die plaatsen waar men meer dan waar ook weet moet hebben van wat liefde is.

Ik weet van gemeenten waar scheuring ontstond, omdat 'langharigen' binnenkwamen. Voorgangers en ouderlingen die bang zijn voor lang haar en blote voeten zitten er helemaal naast.

'Maar wat zal zuster zo-en-zo er wel van denken?'

Is dat belangrijk? De gemeente moet zeggen: 'Wij gaan de mensen liefhebben en aanvaarden, en als je niet van mensen wilt houden, dan ben je hier niet op het goede adres. Want deze gemeente houdt van mensen.'

Het zonder enige reserve aanvaarden van mensen moet onze vaste gewoonte zijn. Er is geen andere manier om dicht genoeg bij de mensen te komen zodat je ze kunt helpen met hun diepste noden. Als we ons oefenen in de gewoonte van het aanvaarden van mensen, zullen ze hun hart voor ons gaan openen, en ons gaan vertrouwen.

Ik was eens op het stadhuis om mijn paspoort te halen toen ik daar een jong stel zag dat ik herkende omdat ze wel eens bij ons in de kerk kwamen. Ik vroeg wat ze aan het doen waren en ontdekte dat ze wilden trouwen. 'Ziet u, dominee,' zei deze jongeman, 'we hebben nu al vier jaar gehokt, en we vonden dat het er maar eens van moest komen. O, wacht eens, misschien kunt u ons helpen. We hadden iemand als getuige moeten meebrengen. Ik was dat vergeten. Wilt u even voor ons optreden als getuige?'

Nu heeft deze jongeman niet bepaald een zachte stem, en er waren daar zo'n vijftientig mensen. Er viel een doodse stilte. Ik had het gevoel dat alle ogen op me waren gericht, omdat ik een dominee was van wie net bekend was geworden dat hij jonge stelletjes kent die 'hokken'. Wat moest ik doen? Zeggen: 'Sst, laat niemand je horen?' Of een preekje afsteken zodat iedereen zou weten dat ik het er helemaal niet mee eens was?

'Dat is fantastisch,' zei ik. 'Leuk, jullie gaan trouwen!' En ik tekende de papieren als hun getuige.

Ik aanvaardde die broeder. Maar ik had hem natuurlijk allang voor deze ontmoeting aanvaard, en hij had daar voldoende vertrouwen in dat hij niet bang was me nu de waarheid te vertellen. Ik prijs de Heer daarvoor, omdat ik me de tijd in mijn bediening kan herinneren dat iemand in zijn situatie stiekem zou zijn weggegaan als hij mij daar had gezien, om later terug te komen.

Omdat wij aanvaard zijn in de Geliefde, moeten wij de geliefden aanvaarden. Ik kan de moed voor jou niet opgeven, als God dat niet doet, en Hij doet het niet! We zijn veilig bij God, en daarom moeten we ook bij elkaar veilig kunnen zijn. Ik moet me veilig kunnen voelen bij mijn broeders en zusters. Het moet zo zijn dat ik weet dat ze van me blijven houden, ook als ik alles fout heb gedaan.

Ik ben een gewoon mens, en u hebt er geen idee van hoe menselijk ik kan zijn. Je kunt je nauwelijks de zwakheid en kwetsbaarheid voorstellen van de man die in dit lichaam woont. Maar ik weet het wel; ik word er dagelijks mee geconfronteerd. Ik ben stof, net als u. Het moet mogelijk voor me zijn om te falen en toch nog aanvaard en bemind te worden – door mijn vrouw, mijn kinderen, door mijn gemeenteleden, door mijn ouders. Ik kan eenvoudigweg niet leven met verwerping. Niet omdat ik aan een egotrip bezig ben, maar omdat ik een mens ben.

Aanvaarding is geen wetteloosheid

Ik heb u al verteld van die predikant die zo ellendig was gevallen en terugkeerde in de gemeenschap omdat hij liefde, aanvaarding en vergeving vond. Wat ik nog niet heb verteld, is dat er in die tijd een stortvloed van telefoontjes kwam van allerlei predikanten en andere mensen. Ze waren erg bezorgd dat de mensen, door onze aanvaarding van hem, het idee zouden krijgen dat we het niet erg vonden wat hij had gedaan. Het is niet onmogelijk dat dit is gebeurd. Sommige mensen zijn daar blind genoeg voor. Maar deze conclusie zou helemaal verkeerd zijn. Wij probeerden helemaal niet zijn zonden goed te praten, of zo nobel te zijn dat we hem wilden beschermen tegen alle negatieve gevoelens die van overal op hem afkwamen. We hielden alleen maar van hem. Meer niet.

Een predikant belde me in die tijd op. Hij vroeg: ‘Weet je wat je hebt gedaan?’

Ik zei hem dat ik dat niet wist.

‘Wel,’ zei hij, ‘je hebt je deur opengezet voor iedere predikant die een misstap heeft begaan.’

Mijn antwoord daarop was: ‘Prijs de Heer. Als ze hier niet terecht kunnen, waar moeten ze dan naartoe? Als er in ónze gemeente geen mensen geholpen kunnen worden, waar moeten ze dan heen? Iemand moet toch de moeilijke gevallen opvangen? We zijn in de kerk toch niet uit op vergroting van onze populariteit?’

Jezus werd aan het einde van zijn bediening gekruisigd, en dat stond op rekening van de geestelijk leiders van zijn dagen. Geestelijk leiders kunnen ook u kruisigen. Als dat gebeurt, bid dan dat God hen vergeeft, want ze weten niet wat ze doen. De broeders die u kruisigen, kunnen op zekere dag ook komen te vallen, en als dat gebeurt, moeten ze in staat zijn naar u toe te komen en bij u liefde, aanvaarding en vergeving vinden. Ze